

еднажъ, обърна се и бързо се скри въ гората, заедно съ мечетата.

— Не бойте се, — извика чичо Вельо. — При огъня не смѣятъ да дойдатъ... Ето отидоха си. Остави и ти пушката! Ще живѣмъ тукъ заедно съ тия дивечи... Ще свикнатъ съ насъ...

Въ това време единъ отъ братята посочи къмъ другия край на поляната. Тамъ едъръ вълкъ, дигналъ острата си муцуна, душеше къмъ огъня. Надъ него една катеричка прескачаше отъ дърво на дърво. А до-долу една лисица се появи въ освѣтения кржгъ на поляната и се скри въ гората.

Наблизо се чуваше грозния викъ на бухала.

— Не се страхувайте, — заговори пакъ чичо Вельо, — огънятъ ще гори цѣлата нощъ... Ще дежуримъ и ще го поддържаме. А при огънь не смѣе да приближи никой дивечъ. Тая нощъ, като първа, очудватъ се всички горски обитатели. После ще свикнатъ и ще бѣгатъ. Дивечътъ бѣга винаги отъ човѣка... Ние не бива да ги сърдимъ, а трѣбва да се пазимъ... Самички малкигъ да не ходятъ никога изъ гората.

Полека-лека умората и сънътъ надвиха и всички заспаха около огъня. Само чичо Вельо остана буденъ, да притуря дърва на огъня и да бди надъ всички.

Безброй звездички, като златни кандилца, блестѣха надъ уморенитъ и прокудени бащи, майки и деца.

Мина полунощъ. Единъ отъ братята, чичо Добри, се събуди и накара брата си Вельо да полегне и поспи, а той остана да поддържа огъня и да бди.

Гората утихна. Всичко живо заспа. Само бистрата рѣчичка весело пѣеше и бързаше да се похвали долу въ полята, че гората има чудни гости.

Славей сладкогласенъ започна да сипе бисернитъ си пѣсни. Чичо Добри заслуша сладката пѣсень и се унесе въ лека дрѣмка.

На поляната изкочиха въ бѣли премѣни чудни и прекрасни самодиви... Запѣха тѣ омайни пѣсни и заиграха своитъ чудни игри и танци... И съ пѣсни, игри и поклонитъ тѣ посрешнаха новитъ гости, като имъ шепнѣха тихо:

— Добре дошли!... Добре дошли!...

(Продължава въ трета книжка)

Александъръ Спасовъ